

Predikan tredje advent, Matteus 11:2-11

Vad kom ni egentligen hit för att se? Ett strå som vajar för vinden? Ja, då har ni sannerligen kommit fel. För Lucia, hon var inget litet strå som vajade för vinden. Hon var en ung modig tjej som vågade stå för sina åsikter, fastän det kostade henne livet. Vad kom ni egentligen hit för att se? En flicka i fina kläder? Men vill ni se flickor i fina kläder, då tycker jag att ni ska gå till NK. Där finns det gott om flickor i fina kläder, och inte bara i skyltfönstren.

Vad kom ni egentligen hit för att se? En profet? Ja, och ni har fått se mer än en profet. För Lucia var någonting alldeles speciellt. Hennes namn betyder ju "den lysande" och hon är särskilt berömd för sina ögon. Ögon, tänker vi idag, är en sorts kameror, ett mörkt rum som fångar upp ljus och registrerar det. Men på Lucias tid tänkte man sig snarare ögonen som en sorts ficklampor, som lyste på saker så att de blev synliga.

Det var Lucias storhet att hon kunde se, verkligen se, att lysa på saker så att de blir synliga. Hon såg det som var fel i världen, och hon vågade stå upp och säga det, även om det kostade henne först hennes ögon och till sist hennes liv. Hennes röda skärp symboliserar också svärdshugget som dödade henne. Det är en påminnelse om att det inte är lätt eller ofarligt att våga säga sanningen och protestera mot det som är fel i världen. Men det är nödvändigt.

Att stå upp och rakryggat yppa sanningen, det är kännetecknet på en profet. Och den största av alla profeter, det var Johannes, han som kallades Döparen. Han var inte störst därför att han var den klokaste eller mest heliga av dem alla. Nej, han var en ganska skum och oborstad typ, och hade han levt idag hade han säkert blivit klassad med en hel rad bokstäver. Han trivdes inte bland människor utan levde ute i öknen, luktade kamel och åt gräshoppor. Men han fick det största uppdraget av alla. Han fick uppdraget att bana väg för Messias.

Det var ett uppdrag som nästan var för stort för honom att bära, och vissa dagar trodde han själv att han skulle krevera. Det budskap som han hade att förkunna, det var för stort för honom. Men det var bara att bita ihop. Så han förkunnade. Han kallade människor till att omvända sig, att doppa sig i Jordanfloden och lämna sitt gamla liv bakom sig, allt för att vara beredda att ta emot frälsningen och det nya livet när det uppenbarade sig. Och människor strömmade till.

Men det var inget nytt liv som uppenbarade sig för Johannes. Istället var det en delegation romerska soldater som uppenbarade sig, som slog honom i järn och kastade honom i fängelse. De tyckte inte alls om tanken på att mängder av människor var beredda att ta emot det nya livet. För dem lät det misstänkt likt revolution. Så Johannes fördes oskyldigt anklagad inför domstolen, snärjdes när han förde rättvisans talan och med lögn fälldes han som var utan skuld.

Där satt han i fängelset och försmäktade när han hörde berättas om Jesus och hans gärningar. Men honom var det ingen som kom och hämtade. Inte rämnade några murar, inte sprang rättvisan fram som vatten. Det hände mest ingenting. Så han skickade bud till Jesus och frågade: "Är du den som ska komma eller är det en annan sorts frälsare vi ska vänta på?"

Jesus svar till honom förmedlades av en hånfull romersk soldat: "Han hälsar att blinda ser och lama går, att spetälska blir rena och döva hör, att döda står upp och fattiga får ett glädjebud. Säkert sa han något om att stekta sparvar faller från himlen också."

När jag konfirmerades (som vuxen) frågade jag min konfirmationspräst hur man skulle kunna känna igen Guds rike. Han svarade att blinda ser och lama går och allt det där. Jag vet fortfarande inte riktigt vilken planet han befann sig på, men jag måste erkänna att jag inte ser det hända omkring mig, men ändå tycker jag ibland att jag kan

förnimma Guds rike. (Inom parentes sagt så var det en alldeles fruktansvärt dålig konfirmationsundervisning.)

Det må vara så att döda stod upp, blinda såg och de förlamade dansade Jenka på Jesu tid, men jag ser det inte hända. Och det gjorde det inte lättare att en blåögd präst kläckte ur sig det. Faktiskt tror jag att en sådan fundamentalistisk läsning bara sprider förtvivlan, därför att den gör Bibeln till lögnare.

Men Bibeln är ingen lögnare. Guds löften är sanna. Man måste bara inte tolka dem fullt så enfaldigt. Jag tror att det som händer, det är att de som varit andligt döda, som inte orkat bry sig om någonting, att de vaknar till liv och börjar reagera. Att de som varit andligt blinda plötsligt förmår se hur det står till, och att de som varit handlingsförlamade får ny kraft.

Den dagen ska de döva höra när man läser ur bokrullen, och de blindas ögon skall se, fria från dunkel och mörker. Men någon måste börja. Någon måste tända det där första ljuset, det som de andra kan tända sina ljus på, så att ljuset kan lysa i mörkret och mörkret inte övervinner det.

Därför är Lucia så viktig idag, och därför kan hon med ännu större rätt säga som Caesar: Jag kom, jag såg, jag segrade.

Niklas Olaison
2008-12-14